

Het boek van Fatima

Het boek van Fatima

EEN STEM TEGEN DE STILTE

Fatima Noori

 **DAVIDSFONDS**
INFODOK

Noori, Fatima

Het boek van Fatima. Een stem tegen de stilte

© 2021 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Fatima Noori
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppel

Omslagontwerp: Daniël Peetermans

Omslagfoto: © Koen Broos

Redactionele begeleiding: Max Greyson

D/2021/0034/240

ISBN 978 90 02 27435 0

NUR 283

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

HOOFDSTUK 1

Je bent maar een meisje 9

HOOFDSTUK 2

Je moet mee 25

HOOFDSTUK 3

Stil zijn 34

HOOFDSTUK 4

Donker en licht 46

HOOFDSTUK 5

Wacht en volg 54

HOOFDSTUK 6

Verdwalen om aan te komen 62

HOOFDSTUK 7

Regenland 71

HOOFDSTUK 8

Geven om te kunnen nemen 83

HOOFDSTUK 9

Nu of nooit 93

HOOFDSTUK 10

Vluchtelingen zijn geen monsters 98

HOOFDSTUK 1

Je bent maar een meisje

Mijn naam is Fatima. Ik ben op 2 februari 2008 in een prachtig land geboren, namelijk Afghanistan. Een land vol natuur met een warme geschiedenis. Ik woonde met mijn gezin in een klein dorp: Sang Lakht. Mijn dorp lijkt in niets op wat jullie kennen. Wacht, ik probeer het uit te leggen. De huizen staan tussen de bergen en niet dicht tegen elkaar zoals de rijhuizen hier. Mijn huis lag op een stuk grond met fruitbomen. Het had een plat dak, twee slaapkamers en natuurlijk ook nog een woonkamer. Aan de andere kant van de tuin met prachtige rode rozen lagen de badkamer, de keuken en de wc.

Mijn mama, mijn zusje en ik waren bijna altijd thuis. Dat komt omdat vrouwen thuis moeten blijven in Afghanistan. Mijn papa was vrachtwagenchauffeur. Hij was meestal niet thuis omdat hij op de baan

was. Als hij thuiskwam, was het vaak laat in de nacht. Iedereen was al gaan slapen, maar ik bleef wakker met mijn mama omdat ik als eerste wilde zien wat hij had meegebracht. Ik wilde zijn spullen aannemen en zijn tassen onderzoeken om meer over de wereld te weten. Alsof hij van zijn reizen een stukje van de wereld mee naar huis had gebracht. Ik wou heel graag reizen, zien hoe de rest van de wereld eruitzag. Bepaalde spullen van mijn vader mocht ik niet bekijken, maar natuurlijk luisterde ik niet. Als mijn ouders even weg waren, ging ik stiekem op zoek of zocht ik op zijn gsm naar foto's van plekken waar hij was geweest. Elke keer hij vertrok, zei hij waar hij heen ging. Als hij naar de provincies van Afghanistan ging, nam hij geen foto's, maar als hij naar het buitenland ging, deed hij dat wel en nam hij brochures mee. Ik wilde meer weten. Ik gaf hem een opdracht: 'Papa, je moet elke keer foto's maken.' Via de foto's van papa leerde ik de wereld kennen. Toen hij uit Tajikistan kwam, zag ik op de achtergrond van de foto's vrouwen zonder boerka. Dat gaf me een schok. En later zag ik vrouwen zonder hoofddoek. Ik geloofde mijn ogen niet. De vreemdste gedachten spookten door mijn hoofd. Waar ik woonde zijn de mannen koning, zouden daar vrouwen de baas zijn? Zou dat

echt kunnen? Er werd niet over gepraat als iedereen erbij was, maar als ik alleen met papa was, stelde ik hem vragen, zo onopvallend mogelijk. Ik vroeg hem om de omgeving te beschrijven, en zo kwam ik iets te weten over de mensen die er woonden. Soms had hij me door, zoals toen ik vroeg om kleren voor me mee te nemen, maar mijn vader wist dat het niet om de kleren ging. Toen viel ik door de mand.

Vaak plakte ik de foto's en brochures die hij meebracht, in mijn boekje. Ik noemde het boekje mijn schatkist. Het had een zwarte lederen kaft. Er stond niets op aan de buitenkant, ook niet mijn naam. Ik had het altijd en overal bij, het was zoals een pop die kinderen altijd onder hun arm dragen. Wanneer ik iets vond of kreeg dat speciaal was, dat ik niet kende, plakte ik het erin. Soms waren dat de foto's van plaatsen die ik niet kende maar waar ik graag naartoe wilde gaan, soms ook bladeren van bomen of bloemknoppen die ik eerst liet drogen.

Mijn grootste droom was om naar school te gaan zoals mijn broers. Dat kon niet omdat ik een meisje ben, en meisjes zijn minder waard dan jongens in mijn land. In mijn dorp weet iedereen wat zijn of haar levenspad is. Hebben ze magie? Kunnen ze in de

toekomst kijken? Cool! Maar nee hoor. We hebben geen magie en in de toekomst kunnen we ook niet kijken. Toch weet iedereen wat hem of haar te wachten staat. Omdat het daar spijtig genoeg niet anders kan. Dat heb ik nooit kunnen aanvaarden. Ik wou het anders omdat ik wist dat het anders kon. Ik wilde leven. Laat me je even vertellen hoe mijn leven er zou uitzien als ik nog steeds daar was.

Meisjes moeten thuisblijven om te helpen met het huishouden. Als ze veertien of vijftien jaar oud zijn, moeten ze trouwen. Het lijkt alsof meisjes enkel daarvoor geboren worden. Om te helpen in de keuken, te trouwen en kinderen te krijgen. Zelf keuzes maken? Zelf je levenspad uitstippelen? Daar kan een meisje alleen maar van dromen. En dan was er nog de oorlog. Die zorgt ervoor dat het zelfs voor de jongens moeilijk is om naar school te gaan. Hoewel ik wist dat naar school gaan voor mij altijd een onmogelijke droom zou blijven, deed ik mijn uiterste best om toch te kunnen gaan.

Op een dag zei ik tegen mijn papa: ‘Mijn broers gaan naar school, dus wil ik dat ook. Ik wil niet bij mama thuisblijven.’